

Arrest

nr. 280 585 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERDUSSEN
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERDUSSEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, van Noord-Macedonische nationaliteit en van Roma-origine, wordt op 5 november 2020 erkend als vluchteling. De vluchtelingenstatus wordt op 25 juni 2021 opgeheven. Hij komt België terug binnen op 21 maart 2022 en verzoekt dezelfde dag opnieuw om internationale bescherming. Op 17 juni 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het volgend verzoek niet-ontvankelijk en wordt aan verzoeker internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 juni 2022 aangetekend aan verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens u verklaringen bent u in het bezit van de Noord-Macedonische nationaliteit, afkomstig uit Gevgelija (Noord-Macedonië) en van Rom origine.

U diende op 17 oktober 2019 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde in het kader van dit verzoek door het leven te gaan als transvrouw en heden D. te heten. Sinds zeer jonge leeftijd had u interesse om u als meisje te kleden. U heeft ook nooit interesse gehad om een relatie met een vrouw te beginnen. Vanaf de leeftijd van zestien jaar voelt u zich vrouw en aangetrokken tot mannen. Uw eerste seksuele betrekkingen met een man dateren ook van die leeftijd. U leerde toen op café een man kennen uit Stromica, met wie u éénmalig seks in een hotel had. Daarna had u een louter seksuele relatie met een getrouwde man met wie u af en toe afsprak. U liep in deze periode nog school. U kon zich toen in Gevgelija, waar u toen woonachtig was, nooit uiten als vrouw, want had schrik voor de reactie van uw vader. U had er in die periode een zeer goede jeugdvriendin S.D. met wie u alles deelde. Op school was er ook nog een homoseksuele medeleerling met wie u over uw homoseksualiteit sprak. Gedurende een periode van vier jaar gaven u en S. zich uit als koppel, wat jullie evenwel nooit waren. Dit was om u in te dekken. Sinds de leeftijd van twintig jaar prostitueert u zich ook. Toen u tweeëntwintig jaar oud was, had u ruzie met uw vriendin S. die toen alles over u is gaan vertellen tegen uw familie en vrienden. De ruzie ging over geld. S. vroeg namelijk de helft van uw inkomsten als sekswerker. Toen u hier niet op inging, maakte zij op 6 juli 2017 bij uw vader bekend dat u homoseksueel bent, zich prostitueert en aids heeft (ofschoon dit laatste niet klopt). Hierop werd u door uw vader geslagen. Ontkennen bracht geen soelaas. Uit schrik voor uw vader verliet u de volgende dag de ouderlijke woning in Gevgelija en vertrok naar de hoofdstad Skopje. Sindsdien is er geen nauw contact meer met uw vader en uw zus in Gevgelija. U keerde ook nooit meer terug naar huis. U woonde hierna op verschillende locaties in Skopje. Ook in Skopje prostitueerde u zich. Tijdens uw verblijf daar kende u problemen met uw vader die drie keer naar uw appartement kwam en aanbelde. U deed nooit open en sprak hem evenmin. Daarna merkte u hem ook verschillende keren op straat op. Uw vader dreigde ermee u te doden. In 2017 verliet u Noord-Macedonië – niet de eerste keer, u verbleef daarvoor immers reeds voor meerdere korte periodes in Duitsland en Slowakije - en begaf zich naar Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U beriep zich hierbij op uw homoseksuele geaardheid. Uw genderidentiteit kwam niet aan bod. Na een negatieve beslissing in dit verzoek, werd u na een verblijf van acht of negen maanden in Frankrijk door de Franse autoriteiten naar Noord-Macedonië gerepatrieerd. U vestigde zich hierna opnieuw in Skopje (wijk Kisela Vaoda) en overleefde door u andermaal te prostitueren. U diende hierbij waakzaam te zijn voor de politie. Daar u bij hen als homoseksuele sekswerker bekend was, werd u later niet binnengelaten bij hen wanneer u zich tot hen richtte voor uw problemen met uw vader. Op 3 maart 2018 leerde u via Facebook S.H. kennen, die net zoals u van Rom origine is. U begon een relatie met hem. Het betreft uw eerste langdurige relatie. In die periode had u tevens een aanvaring met uw neef D.M. die liet blijken dat hij uw genderidentiteit en seksuele oriëntatie niet kon accepteren. Hij bedreigde u toen via de telefoon. U veranderde hierdoor van simkaart. Uw vader was na uw terugkeer uit Frankrijk opnieuw en herhaaldelijk langsgekomen aan uw appartement terwijl u thuis was, twee keer in september 2019 en de laatste keer op 3 oktober 2019. Hij probeerde die laatste keer tevens de deur van uw woning in te beuken. Omdat hij ermee had gedreigd u te doden, deed u net zoals bij de vorige twee keren een poging om hiervan aangifte bij de politie in Skopje te doen, maar werd net zoals bij de vorige aangiftes niet toegelaten tot het politiekantoor. U werd hierbij door de politie uitgemaakt voor homo en kreeg van de verantwoordelijke van dit politiekantoor te horen dat het om familiale problemen ging, dat uw vader ook bij hen was langsgekomen om een klacht tegen u in te dienen op basis van het feit u werkzaam was als de prostitué. U werd toen aangeraden dit probleem binnen de familie op te lossen. Daarnaast kwam uw vader in die periode ook langs op u werkplek in de horeca. U durfde hierdoor niet meer buiten te komen en nam uiteindelijk de beslissing naar België te komen.

U haalde in kader van dit verzoek ook nog problemen met andere medeburgers aan in Noord-Macedonië. U had het onder meer over bedreigingen door een vrouw tegen u geuit nadat u met haar echtgenoot meermaals betaalde seks had gehad en over bedreigingen door een man die verliefd was op u en met u een serieuze relatie wenste te starten, wat u evenwel niet wou.

Op 5 oktober 2019 verliet u andermaal Noord-Macedonië en reisde naar België. Op 17 oktober 2019 diende u vervolgens in België een verzoek om internationale bescherming in.

U gaf aan sinds uw aankomst in België zich openlijk als vrouw te kleden. U uitte tevens de wens om in België een hormonale behandeling te beginnen en een geslachtsoperatie te ondergaan om zodoende een volledige transitie naar vrouw door te maken. U gaf verder aan bij terugkeer naar Noord-Macedonië uw familie en in het bijzonder uw vader te vrezen. Uw vader en uw tante F. bleven u ook na uw aankomst in België via chatberichtenapp Messenger bedreigen. Uw vader dreigde er zelfs mee u te zullen doden en dit nadat hij een foto van u in vrouwenkledij op Facebook had gezien. Verder gaf u aan zich als transgender niet veilig te voelen in Noord-Macedonië. U vermeldde tot slot uw vrees voor gerechtelijke

problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië. U had immers voor uw vertrek naar België een krediet opgenomen waarrond u problemen kende.

Op 5 november 2020 werd u door het Commissariaat-generaal erkend als vluchteling.

Op 29 juni 2021 werd uw vluchtelingenstatus door het Commissariaat-generaal opgeheven nadat op basis van elementen in het administratief dossier bleek dat u reeds op 20 juli 2020 via IOM (International Organization for Migration) vrijwillig bent teruggekeerd naar Noord-Macedonië om zich daar opnieuw te vestigen. Artikel 55/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (4) van het Verdrag van Genève houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield. Bijgevolg werd geconcludeerd dat u aldus niet langer nood heeft aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn. U diende geen beroep in tegen deze beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus door het Commissariaat-generaal.

Op 21 maart 2022 diende u in België uw tweede en huidig verzoek om internationale bescherming in. U bevestigde in het kader van dit verzoek na het indienen van uw eerste verzoek in België met het vliegtuig naar Noord-Macedonië teruggekeerd te zijn en daar vervolgens ongeveer een jaar verbleven te hebben, tijdens dewelke u zowat overal gewoond hebt. De reden voor uw terugkeer naar Noord-Macedonië was uw vriend daar, omdat jullie al vier jaar samen zijn. U verbleef na uw terugkeer eerst in uw geboorteplaats Gevgelija, waar u iets huurde. Daarna bent u naar de hoofdstad Skopje verhuisd, waar u eveneens iets huurde. U kende andermaal problemen in Noord-Macedonië na uw terugkeer. Zo mag u in Noord-Macedonië als trans vrouw niet vrij rondlopen met make-up of een rokje. U kende er voorts problemen met burens en met vrienden. Ook had u er nog altijd problemen met uw vader. Hij bedreigde u nog steeds, waardoor u stress van hem kreeg. Zo bijvoorbeeld kon u geen Facebook gebruiken, want dan konden ze u direct vinden. U werd in Noord-Macedonië evenmin geaccepteerd door de Albanezen. Uiteindelijk besloot u Noord-Macedonië terug te verlaten. Op 21 maart 2022 keerde u terug naar België.

U vreest bij terugkeer naar Noord-Macedonië nog steeds voor uw vader. U bent bang van hem. U heeft voorts ook schrik voor uw familie en voor de mensen waarmee u moest slapen voor geld. Daarnaast bent u ook bang van de overheid. U ging immers een lening aan. U had het geld nodig om de huur en facturen te betalen. Aangezien u deze lening vervolgens niet terugbetaalde, vreest u nu dat de overheid u hiervoor zal veroordelen en opsluiten.

U gaf tevens aan heden geconfronteerd te worden met fysieke (o.a syfilis en mogelijks epilepsie) en mentale gezondheidsproblemen.

Ter staving van uw tweede en huidig verzoek legde u volgende documenten neer: uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 23 september 2021 en geldig tot 22 september 2026, met vermelding van een binnenkomststempel voor België op 21 maart 2022; seksueel expliciete video's en foto's van u en uw vriend; foto's van uzelf als transvrouw; foto's van u en uw vriend in Noord-Macedonië; verschillende chatberichten; en medische documenten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal afgesloten werd met een opheffing van uw vluchtelingenstatus nadat door het Commissariaat-generaal een onderzoek naar de mogelijke heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd geopend. Artikel 55/3 van Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (4) van het Verdrag van Genève houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield. Uit de elementen in uw administratief dossier bleek dat u op 20 juli 2020 via IOM (International Organization for Migration) vrijwillig bent teruggekeerd naar Noord-Macedonië om zich daar opnieuw te vestigen. Bijgevolg werd er op basis van artikel 1 C (4) van de Conventie van Genève geconcludeerd dat u niet langer als vluchteling kan worden beschouwd.

Uw vrijwillige en schijnbaar definitieve terugkeer naar uw land van herkomst, zo werd verder geoordeeld, was op zich evenmin verenigbaar met de aanwezigheid van een reëel risico op het lopen van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit wees er evenmin op dat u zich niet onder de bescherming van uw land van herkomst kan of, wegens het bestaan van een dergelijk risico, wil stellen. Hierbij werd nog aan toegevoegd dat de situatie in Noord-Macedonië, dat bij KB van 14 december 2020 (geactualiseerd ondertussen bij KB van 14 januari 2022) werd vastgesteld als veilig land van herkomst, op dat ogenblik niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus door het Commissariaat-generaal. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U beaamde vooreerst in het kader van uw huidig verzoek wel degelijk op legale wijze (in juli 2020) met een laissez-passer teruggekeerd te zijn naar Noord-Macedonië, zaken die reeds werden aangehaald en beoordeeld in het kader van uw heroverwegingsprocedure in uw eerste verzoek. Dat u aangaf toen teruggekeerd te zijn naar Noord-Macedonië voor uw vriend met wie u al vier jaar samen bent en in Noord-Macedonië bleef tot uw terugkeer naar België op 21 maart 2022 (verklaring volgend verzoek, vraag 15; bijlage 26 tweede verzoek en binnenkomststempel België in neergelegd paspoort), vormt geen verschoningsgrond en doet geen afbreuk aan deze beoordeling. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat het op zijn minst als bevreemdend beschouwd kan worden dat u zich na uw terugkeer naar Noord-Macedonië eerst in uw thuisstad Gevgelija (Noord-Macedonië) vestigde (verklaring volgend verzoek, vraag 15). U gaf immers in het kader van uw eerste verzoek te kennen dat uw vader en uw familie daar woonachtig zijn en dat uw toenmalig vertrek uit Noord-Macedonië in zeer belangrijke mate ingegeven was door de problemen die u er met uw vader en uw familie kende omwille van uw transidentiteit, seksuele oriëntatie en activiteiten als sekswerker. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees het slachtoffer te worden van geweld door onder meer uw vader op de helling te staan.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die zich voorgedaan hebben na uw terugkeer naar Noord-Macedonië in 2020, en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet (u haalde immers ook toen dezelfde of gelijkaardige problemen aan), met name uw hernieuwde problemen na terugkeer in 2020 met uw vader en mensen uit uw omgeving (o.a. familie, burens, vrienden, mensen waarmee u sliep voor geld) die u belaagden en beledigden omwille van uw transidentiteit, seksuele oriëntatie en activiteiten als sekswerker, waarbij u eraan toevoegde dat u als transvrouw in Noord-Macedonië in het algemeen niet vrij mag rondlopen met make-up of een rokje, moet worden beklemtoond dat ook deze geen afbreuk doen aan de essentie van uw beoordeling in uw vorig verzoek, met name dat u door uw langdurige en vrijwillige terugkeer naar Noord-Macedonië niet langer als vluchteling kan worden beschouwd (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19 en 20). Bovendien dient ook hier opgemerkt te worden dat door uw houding, met name het loutere feit van uw terugkeer naar Noord-Macedonië in 2020, de geloofwaardigheid en/of ernst van de door u aangehaalde problemen met uw omgeving omwille van wie u bent en wat u doet ernstig ondermijnd wordt. Ondanks een opeenstapeling van incidenten in het verleden, waarbij u niet alleen door uw vader maar ook door andere personen werd geïsoleerd, keerde u gewoon terug naar Noord-Macedonië om daar bij uw vriend te kunnen zijn.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen met medeburgers na uw terugkeer naar Noord-Macedonië in 2020 dient overigens verder te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor deze door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van deze problemen ooit klacht heeft neergelegd in Noord-Macedonië.

Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat het Commissariaat-generaal erkent dat leden van de LGBTIQ-gemeenschap in Noord-Macedonië op meerdere vlakken nog steeds te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal en/of discriminatie vanuit de bevolking. Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminaties of andere problemen een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate ernstig zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt evenwel dat er de voorbije jaren positieve signalen gegeven werden vanuit het politieke klimaat om de situatie van de LGBTQ-gemeenschap te verbeteren. Zo werd in 2017 een Parlementaire Groep voor de Verbetering van de Situatie van LGBT opgericht. Deze ondernam reeds verschillende wettelijke initiatieven, waaronder de effectieve aanpassing van de strafwet door het opnemen van de termen seksuele geaardheid en genderidentiteit als gronden voor haatmisdrijven en een aanpassing aan de wet over preventie en bescherming tegen discriminatie, met een expliciete verwijzing naar seksuele geaardheid en genderidentiteit. Op 27 oktober 2020 heeft het parlement deze wet uiteindelijk goedgekeurd. Ook werden in 2018 en 2019 respectievelijk door de Noord-Macedonische overheid en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) informatiecampagnes georganiseerd. De OVSE heeft verder in augustus 2019 een trainingsprogramma op poten gezet voor politieagenten om haatmisdrijven tegen de LGBTIQ-gemeenschap beter aan te pakken. Ook de Raad van Europa organiseerde in februari 2020 een internationale training waaraan burgermaatschappijorganisaties en politiestructuren uit alle westelijke Balkanlanden deelnamen met als opzet een betere aanpak van haatmisdrijven gericht tegen LGBTIQ-personen. Bovendien werd er een kentering van aanvaarding vastgesteld in het politieke discours over LGBTIQ in Noord-Macedonië en werd er in 2019 een eerste Pride georganiseerd in Skopje. Een tweede Pride werd, na een online alternatief omwille van de Covid-19-crisis in 2020, met succes georganiseerd in juni 2021.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere lid van de LGBTIQ in Noord-Macedonië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

De nieuwe elementen betreffen gebeurtenissen in het land van herkomst na terugkeer en die niet direct in het verlengde liggen van uw de verklaringen in het kader van uw eerste verzoek, met name dat u na uw terugkeer naar Noord-Macedonië in 2020 geld leende om de huur en facturen te betalen en omdat u niet in staat bleek dit geleende geld terug te betalen nu vreest dat de overheid u hiervoor bij terugkeer zal veroordelen en opsluiten (verklaring volgend verzoek, vraag 19), moet worden benadrukt dat deze niet afdoende relevant zijn om de kans op bescherming aanzienlijk groter te maken. Het betreft hier vooreerst een louter hypothetische vrees. Daarnaast blijkt uit niets dat indien het in de toekomst tot een rechtszaak zou komen voor mogelijke wanbetaling van uw kant, uw zaak niet eerlijk of onpartijdig zou behandeld worden en u om de een of andere reden gevisieerd en/of onrechtmatig behandeld zou worden door de Noord-Macedonische autoriteiten.

Er dient tot slot te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

U heeft bijgevolg geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat opheffing onterecht zou zijn. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over elementen die daar op wijzen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. Uw relatie met uw vriend in Noord-Macedonië en uw transidentiteit staan, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, staat hier op geen enkel ogenblik ter discussie. Wat betreft de door u aangehaalde bedreigingen, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten, blijkt uit niets dat u zich hiervoor bij terugkeer niet kan beroepen op de bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten (cf supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/8, 48/9, 57/5ter en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 14 en 40 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker zet eerst de geschonden geachte bepalingen uiteen en vat de motieven van de bestreden beslissing samen.

2.1.2. Verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat het door hem op 21 maart 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming onterecht als een volgend verzoek om internationale bescherming werd beschouwd. Door dit wel als een volgend verzoek aan te merken, heeft de verwerende partij luidens het verzoekschrift artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 40 van de Procedurerichtlijn geschonden.

Volgens verzoeker kan uit artikel 41 van de Procedurerichtlijn, dat betrekking heeft op afwijkingen van het recht om op het grondgebied te blijven in geval van een volgend verzoek, worden afgeleid dat een verzoek om bescherming alleen als een volgend verzoek kan worden beschouwd indien de verzoeker zich nog steeds op het grondgebied van het gastland bevindt en er geen terugkeer naar het land van herkomst heeft plaatsgevonden die de in artikel 1, C, (4), van het Verdrag van Genève bedoelde beëindigingsclausule in werking doet treden.

Verzoeker verwijst naar arrest nr. P.13.2061.N van het Hof van Cassatie van 21 januari 2014, waarin geoordeeld werd dat het tweede asielverzoek van een Nepalees die een negatieve, 'definitieve', beslissing op zijn verzoek om internationale bescherming had ontvangen alvorens te worden gerepatriëerd naar Nepal, waar hij het slachtoffer werd van nieuwe vervolgingen en terugkeerde naar België om een tweede verzoek om bescherming in te dienen, als een nieuw asielverzoek en niet als een volgend verzoek moet worden beschouwd en dat bijgevolg de artikelen van de Vreemdelingenwet betreffende volgende beschermingsverzoeken niet konden worden toegepast. Verzoeker verwijst tevens naar een beschikking op eenzijdig verzoekschrift van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, van 1 oktober 2014, waarin voormelde rechtspraak van het Hof van Cassatie wordt bevestigd.

Volgens verzoeker blijkt voorts uit punt 3.1.5. van het voorstel van de Europese Commissie voor de herschikking van de Procedurerichtlijn (COM (2011) 319 definitief, 1 juni 2011) duidelijk dat het nieuwe verzoek dat 'ter plaatse' wordt ingediend, zonder het grondgebied van het gastland te hebben verlaten, wordt beschouwd als een volgend verzoek in de zin van de Procedurerichtlijn en dus noodzakelijkerwijs in de zin van de Belgische omzettingwet.

Verzoeker besluit op basis van de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de voorbereidende werkzaamheden voor de herschikking van de Procedurerichtlijn dat een asielaanvraag die na een terugkeer naar het land van herkomst wordt ingediend, moet worden beschouwd als een nieuwe initiële aanvraag en niet als een volgend verzoek. Dit geldt in het bijzonder in verzoekers geval, aangezien hij meer dan anderhalf jaar in Noord-Macedonië heeft gewoond alvorens in maart 2022 naar België terug te keren.

In de loop van dat anderhalf jaar zijn de problemen en risico's voor vervolging die verzoeker in het verleden reeds had ondervonden en die hem ertoe hadden aangezet een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen luidens het verzoekschrift alleen maar blijven bestaan en verergerd, waarbij zijn vader en zijn familie, maar ook zijn klanten als sekswerker, hem lastig vielen en bedreigden. Verzoeker stelt dat hij verschillende malen geprobeerd heeft bescherming te krijgen van de Noord-Macedonische autoriteiten, maar dat de politie hem nooit toeliet in haar kantoren, laat staan dat zij hem hoorde, omwille van zijn seksuele geaardheid en genderidentiteit. Ter staving van dit verzoek legt verzoeker voorbeelden voor van dreigberichten van zijn familie, ex-partner en cliënten, zoals hij die dagelijks ontvangt.

Volgens verzoeker kon de verwerende partij dus niet, zonder artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 40 en volgende van de Procedurerichtlijn te schenden, oordelen dat het betrokken verzoek om internationale bescherming een volgend verzoek was en als zodanig hem het onderzoek ten gronde ontzeggen van alle feiten en elementen die hij tot staving van zijn verzoek aanvoerde.

Verzoeker besluit dat een verzoek om internationale bescherming niet als een volgend verzoek kan worden beschouwd wanneer de verzoeker tussen de twee verzoeken naar zijn land van herkomst is teruggekeerd en daar opnieuw is vervolgd, zoals hier het geval is.

Luidens het verzoekschrift moet de niet-ontvankelijkheidsbeslissing op zijn minst nietig worden verklaard om verzoeker in staat te stellen gedetailleerd uiteen te zetten op welke elementen en feiten zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië is gebaseerd en welke elementen en feiten door

het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aan een gedetailleerde en individuele analyse moeten worden onderworpen.

2.1.3. In een tweede middelonderdeel hekelt verzoeker het gebrek aan gehoor door het commissariaat-generaal. Aangezien het huidige verzoek om internationale bescherming, zo weze herhaald, aanzien moet worden als een 'eerste asiolverzoek' en niet als een volgend verzoek, zijn volgens verzoeker de bepalingen inzake eerste verzoeken om internationale bescherming van toepassing. Zo bepaalt artikel 14, eerste lid, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat, voordat de autoriteit een beslissing neemt over een verzoek om internationale bescherming, de verzoeker in de gelegenheid moet worden gesteld persoonlijk gehoord te worden. De artikelen 57/5ter en volgende van de Vreemdelingenwet verplichten het commissariaat-generaal ertoe verzoekers om internationale bescherming ten minste eenmaal uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van hun verzoek. Verzoeker werpt op te dezen nooit te zijn opgeroepen. Na kort te zijn gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is zijn dossier op 26 april 2022 overgedragen aan het commissariaat-generaal. De bestreden beslissing is genomen op basis van de elementen in verzoekers administratief dossier en de weinige verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd. Verzoeker stelt aldus nooit het voordeel gehad te hebben van een persoonlijk onderhoud dat hem in staat stelt zijn vrees voor vervolging uit te spreken. Door hem een persoonlijk onderhoud te ontzeggen, schendt de verwerende partij artikel 14 van de Procedurerichtlijn, de artikelen 48/6 en 57/5ter en volgende van de Vreemdelingenwet, alsook het recht om te worden gehoord, hetgeen volgens verzoeker eveneens op zijn minst een nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt. Hij vervolgt dat zo'n persoonlijk en diepgaand interview des te belangrijker is omdat de verwerende partij zelf stelt dat met betrekking tot de situatie van de leden van de LGBTQIA+gemeenschap in Noord-Macedonië *“een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk”*.

Indien toch zou geoordeeld worden dat het verzoek wel degelijk als een volgend verzoek om internationale bescherming moet worden beschouwd, *quod non*, dan vestigt verzoeker er de aandacht op dat het feit dat het commissariaat-generaal, door de gebeurtenissen die verzoeker na zijn terugkeer in 2020 in Noord-Macedonië heeft meegemaakt te beschouwen als verband houdend met de gebeurtenissen waarop zijn eerste asiolverzoek van 2019 is gebaseerd en dus niet als nieuwe elementen, het begrip nieuw element verwart met de grond van vervolging. De bedreigingen en vervolgingen in verband met zijn homoseksualiteit, genderidentiteit en werk als sekswerker, waarvan verzoeker na terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden, vormen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, ook al hebben deze gebeurtenissen betrekking op dezelfde vervolgingsgrond als die welke in het asiolverzoek van 2019 is aangevoerd, namelijk het behoren tot een sociale groep. Het gaat om feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na verzoekers terugkeer naar Noord-Macedonië en nadat de Belgische autoriteiten hadden beslist over de asielaanvraag van 2019. Volgens verzoeker moeten zij dus als nieuwe elementen worden beschouwd en op grond van artikel 40, derde lid, van de Procedurerichtlijn had het commissariaat-generaal de behandeling van het verzoek moeten voortzetten en verzoeker in de gelegenheid moeten stellen een echt persoonlijk onderhoud te hebben waarin hij deze nieuwe feiten en gebeurtenissen uitvoerig had kunnen toelichten.

2.1.4. In een derde middelonderdeel wenst verzoeker de aandacht te vestigen op zijn psychologische toestand en zijn extreme kwetsbaarheid. Hij stelt in dit verband dat de herhaalde bedreigingen die hij in België nog steeds ontvangt, zowel van zijn verwanten en familie als van zijn klanten als sekswerker of van zijn schuldeisers, en de vervolging die hij in het land van herkomst ondergaat wegens zijn seksuele geaardheid, zijn genderidentiteit en zijn werk als sekswerker, een verwoestende invloed hebben op zijn psychische gezondheid. Hij haalt aan dat hij eind mei 2022 een zelfmoordpoging ondernam, vervolgens enkele dagen in het ziekenhuis werd opgenomen, thans medicatie neemt en gestart is met een psychiatrische behandeling. Nog volgens verzoeker versterkt de recente zelfmoordpoging juist de uitdrukking van zijn vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer. De risico's van vervolging die hij aanvoert en die het thans onderhavige verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, zijn na de zelfmoordpoging verder ontwikkeld en verergerd. In dit verband dient de bestreden beslissing luidens het verzoekschrift op zijn minst nietig te worden verklaard, zodat zijn psychiatrische *follow-up* kan plaatsvinden en het verband tussen de vrees voor vervolging en zijn geestelijke gezondheidstoestand nader kan worden onderzocht.

2.1.5. Verzoeker beperkt zijn beroep tot een verzoek tot nietigverklaring, aangezien zijn verzoek om internationale bescherming op zijn minst een onderzoek vereist naar de elementen van gegronde vrees voor vervolging sinds zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, een diepgaand onderhoud en, zo nodig, een deskundigenrapport over zijn kwetsbaarheid en zijn psychologische situatie. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dan ook om de bestreden beslissing te

vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor onderzoek van de gegrondheid van de zaak, verder onderzoek en het horen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Hof van Cassatie, 21 januari 2014, P.13.2061.N (stuk 3);
- arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, 1 oktober 2015, zaak 15/6/K (stuk 4);
- voorstel van de Europese Commissie voor de herschikking van de Procedurerichtlijn, COM (2011) 319 definitief, 1 juni 2011 (stuk 5);
- ontvangen bedreigingen met vertaling (stuk 6);
- medisch rapport (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48/5, 48/6, 48/7 en 48/9 van de Vreemdelingenwet, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. De aan verzoeker op 5 november 2020 toegekende vluchtelingenstatus wordt bij beslissing van 25 juni 2021, op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, opgeheven (en niet ingetrokken, zoals meermaals verkeerdelijk gesteld in het verzoekschrift), nadat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker niet langer als vluchteling kan worden beschouwd omdat, uit de voorliggende elementen in het kader van het onderzoek naar de mogelijke heroverweging van de vluchtelingenstatus, bleek dat hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land van herkomst en waardoor verzoeker, op grond van artikel 1, C, (4), van het Verdrag van Genève, dan ook ophoudt vluchteling te zijn en niet langer als vluchteling kan worden beschouwd. De vrijwillige en schijnbaar definitieve terugkeer naar het land van herkomst was op zich, zo werd geoordeeld, evenmin verenigbaar met de aanwezigheid van een reëel risico op het lopen van ernstige schade, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dit wees er evenmin op dat verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het bestaan van een dergelijk risico, wil stellen.

Voormelde beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus van 25 juni 2021 werd door verzoeker niet binnen de daartoe in de wet voorziene termijn aangevochten, zodat deze beslissing definitief is geworden en verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer heeft met betrekking tot zijn vorig verzoek.

Na België opnieuw te zijn binnengekomen, verzoekt verzoeker op 21 maart 2022 een tweede keer om internationale bescherming. In het kader van dit tweede verzoek voert verzoeker aan dat hij nog steeds zijn vader vreest en bang is van hem, dat hij voorts ook schrik heeft voor zijn familie en voor mensen waarmee hij als sekswerker moest slapen voor geld. Daarnaast is verzoeker ook bang van de overheid, aangezien hij de lening die hij aanging om de huur en facturen te betalen na terugkeer niet terugbetaalde en hij vreest dat de overheid hem hiervoor zal veroordelen en opsluiten. Tevens gaf verzoeker aan geconfronteerd te worden met fysieke (o.a. syfilis en mogelijks epilepsie) en mentale gezondheidsproblemen.

2.3.4. Verzoeker betwist in hoofdorde dat het verzoek om internationale bescherming een volgend verzoek om internationale bescherming is, omdat hij naar Noord-Macedonië is teruggekeerd voor een tijdelijke periode en er nieuwe vervolgingsfeiten heeft meegemaakt. Verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie en een arrest van de arbeidsrechtbank te Gent, alsook naar de voorbereidende werken bij

de herschikking van de Procedurerichtlijn en stelt dat *in casu* een schending voorligt van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 40 (e.v.) van de Procedurerichtlijn.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd. In tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, heeft de definitie van een volgend verzoek om internationale bescherming namelijk ook betrekking op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. In artikel 1, § 1, 20°, van de Vreemdelingenwet wordt een *“volgend verzoek om internationale bescherming”* gedefinieerd als *“elk later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen, met inbegrip van de beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4°, 5°, 7° en 8°”*. De definitie van *“volgend verzoek”* in artikel 2, q), in de Procedurerichtlijn voorziet geen uitzonderingen voor een terugkeer naar het land van herkomst en het enige criterium in deze definitie vormt de vraag of er al dan niet een *“definitieve beslissing”* over een vorig verzoek is genomen (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 23-24). Het feit dat verzoeker terugkeerde naar zijn land van herkomst verhindert derhalve niet dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal onderzoekt in dat geval op basis van de bevoegdheid die in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet door de wetgever aan hem wordt toegekend of de (beweerde) terugkeer en de aangevoerde vervolgingen *“nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*. Deze bevoegdheid impliceert dat de commissaris-generaal de werkelijkheid van de terugkeer en van de aangevoerde vervolgingen moet beoordelen, op basis van de elementen die voorgelegd worden door de verzoeker om internationale bescherming en de elementen die, in voorkomend geval, op een andere wijze ter beschikking zijn van de commissaris-generaal. De voormelde notie van *“nieuwe elementen”* dekt ook de hypothese van nieuwe feiten die voorkomen in het land van herkomst en waarvan de verzoeker het slachtoffer of de directe getuige was.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de schending opwerpt van artikel 40 van de Procedurerichtlijn, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De Raad duidt erop dat artikel 40 van de Procedurerichtlijn werd omgezet in artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

Noch uit de Procedurerichtlijn, noch uit de Belgische wetgeving kan, gelet op het voorgaande, worden afgeleid dat de commissaris-generaal een nieuwe beslissing ten gronde moet nemen indien de vreemdeling een volgend verzoek indient nadat hij naar zijn land van herkomst terugkeerde.

De omstandigheid dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt gesproken van *“nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, impliceert niet dat de verzoeker om internationale bescherming in het verleden nooit internationale bescherming mag hebben genoten. Dit impliceert enkel dat de verzoeker om internationale bescherming op het ogenblik dat een definitieve beslissing werd genomen in verband met zijn vorig verzoek om internationale bescherming geen internationale bescherming genoot. Dit is *in casu* het geval nu de vluchtelingenstatus die verzoeker in november 2020 had bekommen met de beslissing van 25 juni 2021 werd opgeheven omdat verzoeker overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij zich opnieuw vrijwillig heeft gevestigd in het land van herkomst en dus valt onder artikel 1, C, (4), van de Vreemdelingenwet. In dit geval komt het verzoeker toe om ten opzichte van de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus nieuwe elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zijn nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet nog actueel is. Gelet op het voorgaande, kan uit de loutere omstandigheid dat verzoeker ooit erkend is geweest als vluchteling, maar dat zijn vluchtelingenstatus werd opgeheven, niet worden afgeleid dat een door hem, na de opheffing van zijn vluchtelingenstatus, ingediend nieuw verzoek om internationale bescherming moet worden beschouwd als een eerste verzoek en dat daarbij opnieuw de elementen zouden moeten worden onderzocht die eerder reeds hebben geleid tot de erkenning van de vluchtelingenstatus, zonder dat daarbij

rekening zou worden gehouden met de elementen die hebben geleid tot de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus.

Voor zover verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie en de arbeidsrechtbank te Gent, wijst de Raad ten overvloede op het gebrek aan bindende precedentenwerking in het Belgische recht. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de betrokkenen in het voormelde arrest en de voormelde beschikking op eenzijdig verzoekschrift, die na een eerdere afgewezen aanvraag werden gerepatrieerd naar het land van herkomst. De Raad ontkent ook niet, net zoals de aangehaalde rechtspraak, dat een kandidaat-vluchteling die opnieuw het land binnenkomt en opnieuw verzoekt om internationale bescherming opnieuw kan zijn blootgesteld aan nieuwe vervolgingsfeiten in het land van herkomst. Hij is evenwel van oordeel dat wanneer in zo'n geval opnieuw om internationale bescherming wordt verzocht, dit een volgend verzoek om internationale bescherming betreft.

Uit het voorgaande volgt dat elk nieuw verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend nadat in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming een definitieve beslissing genomen werd, als een volgend verzoek in de zin van de Vreemdelingenwet moet worden beschouwd.

Het door verzoeker op 21 maart 2022 ingediende verzoek om internationale bescherming werd dan ook terecht beschouwd als een *“volgend verzoek om internationale bescherming”*.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van

oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.6. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 17 oktober 2019 in België een asielaanvraag indiende en dat deze aanvraag heeft geleid tot een definitieve beslissing. Ten aanzien van verzoeker werd immers, nadat hij op 5 november 2020 erkend werd als vluchteling, op 29 juni 2021, zo weze herhaald, een beslissing genomen tot opheffing van de vluchtelingenstatus omdat hij vrijwillig terug was gekeerd naar zijn land van herkomst om zich daar opnieuw vestigen, waardoor hij niet langer nood had aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn, en verzoeker heeft tegen deze beslissing binnen de daartoe in de wet voorziene termijn geen rechtsmiddel aangewend. Bijgevolg resten er verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot de opheffing van zijn vluchtelingenstatus. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat de verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.3.7. De Raad is, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker beaamde in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming dat hij in juli 2020 wel degelijk op legale wijze, met een *laissez-passer*, terugkeerde naar Noord-Macedonië (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 22 april 2022, randnummer 15), wat reeds werd aangehaald en beoordeeld in het kader van de heroverwegingsprocedure in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en dat leidde tot de definitief geworden opheffing van de vluchtelingenstatus. Dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek verduidelijkt dat hij was teruggekeerd voor zijn vriend met wie hij toen vier jaar een relatie had, vormt geen verschoningsgrond en doet geen afbreuk aan verzoekers vrijwillige terugkeer en vestiging in het land van herkomst en die leidde tot de opheffing van de vluchtelingenstatus op 25 juni 2021. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, kan het overigens op zijn minst als bevreemdend worden beschouwd dat verzoeker zich na zijn terugkeer eerst in zijn thuisstad vestigde (verklaring volgend verzoek, randnummer 15, "*Eerst heb ik gewoon in Gefveglija gewoon daar heb ik iets gehoord. Daarna ben ik ook naar Skopje geweest en daar heb ik ook iets gehoord*"), gelet op het feit dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming te kennen gaf dat zijn vader en zijn familie in Gefveglija woonachtig zijn en dat zijn toenmalig vertrek uit Noord-Macedonië in zeer belangrijke mate was ingegeven door de problemen die hij daar met zijn vader en zijn familie kende omwille van zijn transidentiteit, seksuele oriëntatie en activiteiten als sekswerker. De Raad beaamt dat, door zich eerst opnieuw te vestigen in zijn thuisstad, de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde vrees het slachtoffer te worden van geweld door onder meer zijn vader op de helling komt te staan.

Inzake verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die zich voorgedaan hebben na zijn vrijwillige terugkeer naar Noord-Macedonië op 20 juli 2020 en die betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name de hernieuwde problemen na terugkeer met zijn vader, familie, burens en mensen waarmee hij voor geld sliep, die hem belaagden en beledigden omwille van zijn transidentiteit, seksuele oriëntatie en activiteiten als sekswerker en waarbij hij eraan toevoegde dat hij als transvrouw in Noord-Macedonië in het algemeen niet vrij mag rondlopen met *make-up* of een rokje (verklaring volgend verzoek, randnummers 16 en 20), merkt de Raad op dat deze gebeurtenissen op zich niet worden betwist en dat verzoeker om deze redenen in november 2020 als vluchteling werd erkend. De commissaris-generaal merkt evenwel terecht op dat deze verklaringen geen afbreuk doen aan de essentie van de beoordeling in zijn vorig verzoek, met name dat verzoeker door zijn vrijwillige terugkeer naar zijn land van herkomst om zich er opnieuw te vestigen niet langer als vluchteling kan worden beschouwd. Bovendien en bovenal wordt de geloofwaardigheid en/of de ernst van de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn omgeving omwille van wie hij is en wat hij doet ernstig ondermijnd door tijdens de behandeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vrijwillig terug te keren naar zijn land van herkomst en er zich opnieuw te vestigen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, keerde

verzoeker, ondanks een opeenstapeling van incidenten in het verleden, waarbij hij niet alleen door zijn vader maar ook door andere personen werd gevisieerd, gewoon terug naar Noord-Macedonië om daar bij zijn vriend te zijn, relatie die inmiddels is geëindigd.

Inzake de door verzoeker aangehaalde problemen met medeburgers na zijn terugkeer naar Noord-Macedonië in 2020, merkt de commissaris-generaal dan weer terecht op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor deze door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker weerlegt niet dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij naar aanleiding van deze problemen klacht heeft neergelegd in Noord-Macedonië. De eerdere pogingen om klacht in te dienen vonden allen plaats vóór zijn vrijwillige terugkeer naar Noord-Macedonië in juli 2020. Verzoeker ontkracht verder niet dat op basis van de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt en zoals in de bestreden beslissing wordt geduid, niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTIQ-gemeenschap in Noord-Macedonië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en dat een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, dan ook noodzakelijk blijft. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende aangehaald:

“Hier kan volledigheidshalve nog aan worden toegevoegd dat het Commissariaat-generaal erkent dat leden van de LGBTIQ-gemeenschap in Noord-Macedonië op meerdere vlakken nog steeds te maken kunnen krijgen met weerstand, haattaal en/of discriminatie vanuit de bevolking. Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminaties of andere problemen een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate ernstig zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal, die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt evenwel dat er de voorbije jaren positieve signalen gegeven werden vanuit het politieke klimaat om de situatie van de LGBTQ-gemeenschap te verbeteren. Zo werd in 2017 een Parlementaire Groep voor de Verbetering van de Situatie van LGBT opgericht. Deze ondernam reeds verschillende wettelijke initiatieven, waaronder de effectieve aanpassing van de strafwet door het opnemen van de termen seksuele geaardheid en genderidentiteit als gronden voor haatmisdrijven en een aanpassing aan de wet over preventie en bescherming tegen discriminatie, met een expliciete verwijzing naar seksuele geaardheid en genderidentiteit. Op 27 oktober 2020 heeft het parlement deze wet uiteindelijk goedgekeurd. Ook werden in 2018 en 2019 respectievelijk door de Noord-Macedonische overheid en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) informatiecampagnes georganiseerd. De OVSE heeft verder in augustus 2019 een trainingsprogramma op poten gezet voor politieagenten om haatmisdrijven tegen de LGBTIQ-gemeenschap beter aan te pakken. Ook de Raad van Europa organiseerde in februari 2020 een internationale training waaraan burgermaatschappijorganisaties en politiestructuren uit alle westelijke Balkanlanden deelnamen met als opzet een betere aanpak van haatmisdrijven gericht tegen LGBTIQ-personen. Bovendien werd er een kentering van aanvaarding vastgesteld in het politieke discours over LGBTIQ in Noord-Macedonië en werd er in 2019 een eerste Pride georganiseerd in Skopje. Een tweede Pride werd, na een online alternatief omwille van de Covid-19-crisis in 2020, met succes georganiseerd in juni 2021.

*Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat iedere lid van de LGBTIQ in Noord-Macedonië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

Verzoekers identiteit en transidentiteit staan niet ter discussie. Wat betreft de bedreigingen, zoals die moeten blijken uit de voorgelegde chatberichten die middels stuk 6, gevoegd bij het verzoekschrift, van een summier vertaling zijn voorzien, merkt de Raad op dat uit de vertaling van de bijgebrachte

chatberichten blijkt dat meerdere personen het contact met verzoeker wensen te verbreken en dat zij daarbij in hoofdzaak, hoe laakbaar ook, meerdere verwijten en scheldnamen naar verzoekers hoofd slingerden. Slechts in één bericht is sprake van bedreiging met fysiek geweld. Uit niets blijkt dat verzoeker hiervoor niet op de bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten zou kunnen rekenen in geval van terugkeer.

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, dat er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Noord-Macedonische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Noord-Macedonische overheid voor bescherming. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.3.8. De elementen die verzoeker aanhaalt met betrekking tot de situatie in Noord-Macedonië na zijn terugkeer, en die niet direct in het verlengde liggen van de verklaringen in het kader van het eerste verzoek, zijn geen nieuwe elementen die de beslissing tot opheffing van de vluchtelingstatus kunnen wijzigen en die aldus de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker thans opnieuw voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, in aanmerking komt.

Immers, dat verzoeker na zijn terugkeer naar Noord-Macedonië in juli 2020 geld leende om de huur en facturen te betalen maar dit niet kon terugbetalen en dat hij thans vreest dat de overheid hem voor deze - zoals ter terechtzitting verduidelijkt openstaande schuld van 4000 euro - , zal veroordelen en opsluiten (verklaring volgend verzoek, randnummer 19), is geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Deze vrees is vooreerst louter hypothetisch en wordt geenszins gestaafd. Het wordt niet ontkend dat verzoeker een lening aanging en deze niet kon terugbetalen (zoals ook blijkt uit de vertaling van berichten van FlexCredit (stuk 6 bij het verzoekschrift)) maar verzoeker toont geenszins aan dat, indien het daadwerkelijk tot een rechtszaak zou komen, hij niet eerlijk of onpartijdig zou worden behandeld of dat hij om één of andere redenen geïmagineerd en/of onrechtmatig behandeld zal worden door de Noord-Macedonische autoriteiten, laat staan dat hij zou worden opgesloten.

De door verzoeker ingeroepen en volgens de bestreden beslissing aan de hand van (weliswaar onleesbare) documenten gestaafde medische elementen, syfilis en mogelijks epilepsie, houden dan weer geen verband met de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming, vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn medische situatie *an sich*, dient hij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wijst verzoeker op zijn psychische gezondheidstoestand en extreme kwetsbaarheid, op de zelfmoordpoging die hij eind mei 2022 ondernam omwille van de herhaaldelijke bedreigingen die verzoeker in België nog steeds ontvangt, zowel van zijn verwanten en familie als van zijn klanten als sekswerker en zijn schuldeisers, en de vervolging die hij in het land van herkomst ondergaat wegens zijn seksuele geaardheid, zijn genderidentiteit en zijn werk als sekswerker. De zorgwekkende mentale toestand wordt bevestigd in het voorliggende medisch attest van 2 juni 2022 (stuk 7 bij het verzoekschrift). In dit attest, opgesteld door dokter M.H., zonder specificatie van specialisatie, wordt gesteld dat bleek dat verzoeker eind mei 2022 een zelfmoordpoging ondernam, dat hij meerdere dagen gehospitaliseerd werd en dat de dokter een onderhoud had met de psychiater die verzoeker zag en die de zelfmoordpoging bevestigde en daaraan toevoegde dat er geen psychiatrische opvolging plaatsvond gelet op de taalbarrière. Nog volgens het attest heeft verzoeker het ziekenhuis verlaten met een psychiatrische behandeling (medicijnen Venlafaxine en Loramet). Verder wordt gesteld dat de redenen die verzoeker tot de zelfmoordpoging brachten blijken in verband te staan met de stress, voortvloeiende uit zijn situatie, namelijk het feit dat verzoeker een transgendervrouw is afkomstig uit Noord-Macedonië en dat hij schrik heeft om terug te keren en er in gevaar te zijn. De Raad ontkent niet dat er een zelfmoordpoging heeft plaatsgevonden, zoals is aangegeven in het kwestieus stuk. Dit stuk is evenwel slechts een doktersverklaring en geenszins een uitgebreid psychologisch rapport. Uit dit stuk blijkt verder dat

psychiatrische opvolging niet mogelijk was omwille van de taalbarrière en dat verzoeker na zijn zelfmoordpoging medicatie neemt. De Raad wijst erop dat dergelijk medisch stuk geen sluitend bewijs vormt voor de reden voor de zelfmoordpoging. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen die een patiënt ertoe brachten zich van het leven te willen benemen. De zelfmoordpoging op zich is, bij gebrek aan verdere medische of psychiatrische documenten of zelfs enig diagnose, op zich niet voldoende om te kunnen spreken van een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot of om de bestreden beslissing te vernietigen met het oog op een psychiatrische *follow-up*.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen.

De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

Artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal heeft plaatsgevonden belet de commissaris-generaal niet, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen, eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken, overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, het huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 22 april 2022). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Verzoeker werd aldus gehoord en kon zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek op nuttige wijze naar voor brengen. Aldus is het recht van verzoeker om te worden gehoord, zoals onder meer opgenomen in artikel 41, 2°, a), van het Handvest van de Grondrechten van de EU, gerespecteerd, heeft hij de kans gehad om zijn standpunt op een nuttige wijze kenbaar te maken en kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden, louter omdat hij niet nogmaals werd gehoord. De Raad wijst er nogmaals op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal, zo weze herhaald, immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen, of toe te lichten waarom dit niet kan. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien welk belang verzoeker erbij heeft om *post factum* op te werpen dat er een persoonlijk onderhoud had moeten plaatsvinden. Uit niets blijkt dat hij het commissariaat-generaal verzocht om in het kader van zijn huidige, volgend, verzoek om internationale bescherming (opnieuw) te worden gehoord. Verder duidt hij niet wat hij tijdens zulk nieuw persoonlijk onderhoud dan wel concreet had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van dit dossier, de bestreden motivering en de bestreden beslissing. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook middels het onderhavige verzoekschrift de kans had om de nodige bijkomende uitleg en inlichtingen te verschaffen inzake de voorliggende nieuwe elementen en zijn verzoek om internationale bescherming.

Door op grond van de elementen, aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het huidige, volgend, verzoek om internationale bescherming, te oordelen dat verzoeker geen elementen aanhaalt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, is de verwerende partij niet onzorgvuldig te werk gegaan. Deze elementen zijn bij de beoordeling van het nieuwe verzoek betrokken en onderzocht. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van verzoekers verklaringen en documenten, van algemene gekende informatie over het voorgehouden land van herkomst en van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. De commissaris-generaal besluit terecht, op basis van de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat de opheffing van de vluchtelingenstatus onterecht zou zijn. Evenmin beschikt het commissariaat-generaal over elementen die daar op wijzen. De commissaris-generaal kon dan ook terecht besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.11. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.12. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS